

H Inotai HIRLAP

I. évfolyam 2. szám

1995. július

Eutanázia...

Vitatkozik az orvostudomány, a jog, vajon van-e erkölcsi norma arra, hogy a halálos, menthetetlen betegnek humánus eszközökkel megrövidítsék-e kínjait, segítsék-e könnyebben meghalni, avagy sem. Jelenleg az eutanázia általában, nem elfogadott orvosi „megoldás”, néhány országban engedélyezik csupán.

Megragadta képzeletemet a probléma, és azonnal aszociáltam. Ugye gondolja már Tisztelt Olvasó mi ragadta meg a fantáziám? Igen Várpalotára gondoltam, a haldokló és kiszolgáltatott legyengült, s talán végnapjait élő Várpalotára.

Hajdan fiatal volt, első az „egyenlők” között, fiatal, büszke, tele energiával, aki valami felsőbb elgondolásra még nevelőszülőnek is jelentkezett, s úgy vélte nemcsak magáról tud gondoskodni, hát „vállalt még két-három gyereket”. (Annak előnyeivel hátrányaival? együtt.)

Olyan gyerekeket vállalt, akik már önmaguk is tudtak járni és gondolkodni.

Egészséges volt ez a döntés? Sokan azóta sem értik és nem látják tisztán, miért kellett egy felnőttet dajkaságba adni-venni, átformálni tudatát, megfosztani önállóságától. (Ma már vannak erről fogalmaink, és tudjuk, hogy a „város” elnevezés nem ért ennyit, mert a gyermekek akkor veszítették el mindenüket.)

Azóta eltelt pár év és a dajka megfáradt.

Gondolhatnák most Tisztelt Olvasók, itt az idő, hogy elkezdjek bölcs, mindenlátó, és szidalmazó szavakat szórni elődeinkre, elmúlt rendszerünkre, annak örültségeire, előző polgármesterekre, a mostanira, előző nagyüzemi vezetőkre, új és a feltörekvő gatlástalan vállalkozókra (nem ez a jellemző), azokkal összejátszó, a közösségért felelős személyekre, felfuvalkodott, erkölcstelen zöldbárókra, közepes-, és kistulú ügyeskedőkre.

Nincs szándékomban, hiszen ismerjük őket, tudjuk mindnyájan a dolgaikat, beszélgetünk róla, ... hagyjuk őket. Nem közlök történeteket, sztorikat, nem akarom „jól megmondani” nekik, hiszen minden csoda csak három napig tart, úgymint elfelejt mindenki.

Egyet szeretnék, szeretnék sokan – ESÉLYT!

Úgy tűnik, a valamikor bábaságba adott gyerek ismét öntudatára ébredt, ki akar törni a rákényszerített kötelék-

ből, saját életet szeretne élni. Saját történelemmel, saját múlttal, saját jelennel – jövővel.

Mivel az eutanázia hazánkban még nem elfogadott tény, így igazán becsülendő az az igyekezet, ahogy a „pótmama” igyekszik életben tartani magát. MAGÁT akarja életben tartani, mások vérével, a másoknak járó infúzióval, életbentartó oldatokkal, hogy majd azoktól erőre kapva a végén mégis meghaljon csendben, de nem egyedül, mert egyedül nincs mersze meghalni, magával kíván rántani egy-kettőt.

Eszembe jutott az a mondás, ami a magyarok mentalitásáról többek és jobbak között elterjedt. – „Megdöglött a tehenem, de nem az az első, hogy segítek magamon, hanem az, hogy lehetőleg a szomszéd tehene is dögölgjön meg, így ő sem marad jobb helyzetben nálam.”

Úgy gondoljuk mi nagyon sokan, hogy talán nem a mostoha gyermekek felelősek azért, hogy a mama gyengélkedik, és nem róhatja fel bűnként nekünk, hogyha lehet, mi mégis élénk egy kicsit, mert meggyőződésünk, hogy nekünk nem kell más vére, anélkül is képesek lennénk talpra állni.

Úgy gondoljuk kedves mama, talán nem bennünket kellene felhasználni arra, hogy mégis életben maradjon. Félre ne tessek érteni, mi szeretnénk ha ki tudna mászni a csávából, de megkérjük talán ahhoz forduljon, aki ilyen helyzetbe sodorta, legyenszíves tőle kérjen életmentő gyógyszereket betegségére.

És nehogy azt tessek hinni, hogy a süllyedő hajóról akarunk megszökni, hiszen mi erre a hajóra fel sem akartunk szállni.

Most csupán a demokrácia által adott lehetőséggel szeretnénk élni, mert úgy érezzük ez az utolsó esély számunkra, hogy – felnőttek, önállóak lehessünk végre.

Hozzád is volna egy kérésünk testvérünk, ki mindig megkülönböztetett figyelemben részesültél a mamától szolgálataidért. Azokért – látszik rajtad – mindig megkaptad a jutalmadat. Kérünk, most szállj magadba, ne tedd nehezebbé a többségi akarat felülkerekedését. Gondolj és lásd be, nincs más esély, hogy gyerekeid, unokáid tiszta szemébe nézve, Ők is a tisztaságot, őszinteséget lássák.